

Arrest

nr. 308 720 van 24 juni 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P.-J. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 12 juni 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juni 2024.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE BLOCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Ghanese nationaliteit te bezitten en het christelijk geloof te belijden. U werd geboren op (...) in Asaam. U groeide op in Asaam, waarna u voor uw secundaire school naar Mampong verhuisde en vervolgens uw hoger secundair in Bechem afwerkte. Nadien werkte u een bachelor in English Secondary Education af aan de Valley View University. Nadat u uw universitair diploma behaalde, verhuisde u in 2010 naar Bomfa om daar les te gaan geven. In 2012 behaalde u een advanced certificate in Journalism. Nadien begon u te werken voor Kencity Media – waaronder Ash FM, Oman FM en Net2TV vallen. In 2013 verhuisde u naar Bampanese om daar les te geven. Terwijl u in Bampanese woonde ontmoette u J.A. (...), waarmee u trouwde. In 2015 behaalde u een diploma certificate in Journalism. In 2016 verhuisde u terug naar Bomfa, waar u een eigen huis bouwde. In 2020 diende uw vrouw een verzoek in bij de rechtbank om jullie huwelijk te ontbinden. Het werd een rechtszaak. Op 1 september 2020 bracht u verslag uit in Bampanese over hoe bepaalde eigendommen en landen werden vernietigd door landguards – nadat u was gecontacteerd door een collega-leerkracht die daar een land had. Op 5 september werd u in uw huis aangevallen door zes gemaskerde mannen. Ze sloegen u met stokken en riemen tot u het bewustzijn verloor. Terwijl ze u sloegen,

dreigden ze ermee dat ze u zouden doden. Toen u weer bij bewustzijn was, belde u naar een vriend die in de buurt woonde en ging u de aanval rapporteren bij de politie. Deze zeiden dat ze het zouden onderzoeken en u zouden contacteren indien ze iets zouden vinden. Vervolgens ging u naar het ziekenhuis waar u werd verzorgd. Diezelfde dag verliet u het ziekenhuis. Na deze aanval verhuisde u naar Maasi. Op 23 februari 2021 bracht u opnieuw verslag uit over de vernieling van land door landguards, nadat het probleem was uitgebreid naar verschillende communities. De mensen van deze communities klaagden in dit verslag het probleem aan en wilden dat er iets aan zou gedaan worden. Op 30 juni 2021 werd u opnieuw aangevallen door gemaskerde mannen, ditmaal bij u thuis in Maasi. Opnieuw vertelden ze u dat ze u zouden doden. U kon via een valse wand in het plafond ontsnappen en rende naar het politiekantoor. Deze gaven u een medical form mee maar zeiden u dat u dit opnieuw moest gaan rapporteren bij het politiekantoor waar u de aangifte had gedaan na de eerste aanval, zodat dit politiekantoor het verder kon opvolgen. Na deze aanval nam u ontslag bij Kencity media en ging u werken voor Wontumi TV. Op 13 maart 2022 werd u uitgestuurd om een verslag te doen in Kwamane. Onderweg naar daar werd u opgehouden door mannen aan de kant van de weg. Deze begonnen u te slaan en te zeggen dat ze u zouden doden. Na tien minuten kwam er een auto voorbij, waarop uw aanvallers de bossen inliepen. U ging opnieuw klacht indienen bij de politie maar heeft nooit iets vernomen van hen. Na deze aanval besloot u dat u Ghana zou verlaten. U nam in februari 2023 contact op met T.A. (...), een familievriend die al veel had gereisd vroeger. Hij regelde een visum voor u naar Canada. Dit visum werd goedgekeurd in juni 2023, maar wegens administratieve vertraging werd het u pas verstrekt in mei 2024. Vervolgens boekte u een vlucht naar Montreal over Brussel. Op 13 mei 2024 vertrok u vanuit Accra naar Brussel. Eens aangekomen in Brussel, op 14 mei 2024, weigerde de Canadese luchtvaartmaatschappij u aan boord te nemen en ze trokken uw visum in. Hierop diende u een verzoek om internationale bescherming (VIB) bij de luchthavenautoriteiten.

U legde ter ondersteuning van uw VIB volgende documenten neer: uw ziekteverzekeringskaart uit Ghana, uw kiezerskaart uit Ghana, uw rijbewijs uit Ghana, uw werknemerskaart van Wontumi TV, uw werknemerskaart van Kencity Media, uw lidkaart van de New Patriotic Party, uw lidkaart van de Ghana Teachers association, uw leerkrachtenkaart van Ghana, uw identiteitskaart van het Methodist hospital in Apagya –Afigya Kwabre, uw kaart van de sociale zekerheid, een politieverlag van 30/06/2021, een medical officer's report van 30/06/2021, een medical officer's report van 30/06/2021 of 13/03/2022, een politieverlag van 13/03/2022, vijf foto's van uzelf na de tweede aanval, vier documenten die betrekking hebben op uw Canadese visumaanvraag, een medisch verslag van in België, uw diploma van de universiteit, een bewijs dat u naar de universiteit ging, uw eerste plaatsing als leerkracht, uw bewijs dat u secretaris was van een studentenclub, uw high school certificaat, uw advanced certificate for Journalism en uw diploma certificate voor journalism.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U beweerde niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst, Ghana, omdat u bij terugkeer naar Ghana gedood zou worden door landguards – die u eerder in september 2020, februari 2021 en maart 2022 aanvielen – omdat u in september 2020 en februari 2021 verslag had uitgebracht over de vernietiging van land door landguards.

Na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag betreffende de vluchtelingenstatus of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Zo bleken uw verklaringen over uw vervolgers, over de vervolging die u onderging en over het gedrag dat u en uw vervolgers stelden in deze context niet te overtuigen.

U verklaarde dat u op 5 september 2020 voor het eerst werd aangevallen in uw huis in Bomfa door een zestal gemaskerde mannen die u vertelden dat ze u zouden doden. Nadat u het bewustzijn was verloren verlieten ze uw huis. Wanneer u tijdens het persoonlijke onderhoud met het CGVS werd gevraagd of ze nog andere dingen zeiden dan dat ze u zouden doden, antwoordde u van niet. Ze vertelden u evenmin waarom ze u zouden doden (Notities persoonlijk onderhoud, hierna NPO, p. 15). Het mag frappant genoemd worden dat er plots een groep onbekende mannen uw huis zou binnendringen, vervolgens dreigden u te doden zonder te zeggen waarom ze u zouden doden, om u vervolgens weliswaar bewusteloos te slaan, maar niet te doden – het lijkt immers dat indien ze u wilden doden, ze dit dan ook daadwerkelijk zouden gedaan hebben (NPO, p. 16). Wanneer u gevraagd werd waarom u dacht dat deze aanval gelieerd was aan uw verslaggeving over de landguards stelde u dat dit was omdat dit het laatste verslag was dat u had gedaan en dat u voorheen nooit eerder problemen had gekend (NPO, p. 15). Er wordt op gewezen dat dit een eigen hypothese betreft die geen objectieve basis heeft. Immers bracht u louter verslag uit over landguards – wat u nochtans geen uitzondering maakt als Ghanese journalist (zie administratief dossier) – en maakten uw aanvallers geen enkele melding van waarom ze u aanvielen. Bovendien heeft de politie hier nooit iets over gezegd na uw aangifte (NPO, p. 17). Verder blijkt uit het gedrag dat u zelf stelde na de aanval dat u zelf niet erg in zat met

uw eigen hypothese – dat de aanval gelieerd was aan dit verslag over de landguards. Immers beweerde u dat u vanwege deze aanval naar Maasi was verhuisd – om u aan het vizier van deze landguards te onttrekken – uit vrees voor een nieuwe aanval door deze landguards, maar u besloot wel om uw journalistieke activiteiten gewoon verder te zetten – wat niet meteen een low-profile houden is – én u bracht zelfs opnieuw verslag uit over deze landguards waarvan u dacht dat ze u wilde vermoorden – waarmee u zich dus expliciet terug in hun vizier plaatste. Indien u daadwerkelijk geloofde dat deze landguards u wensten te doden omwille van uw initiële verslag over hen, kan er niet worden ingezien waarom u vijf maanden nadat u de aanslag op uw leven had overleefd toch opnieuw verslag zou uitbrengen hierover. Het feit dat u bleef verder werken als journalist en zelfs opnieuw verslag uitbracht over deze landguards, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw vrees voor deze landguards

Wat betreft de beweerdelijke tweede aanval op uw persoon op 30 juni 2021, mag er op gewezen worden dat de mannen die u aanvielen opnieuw gemaskerd waren en opnieuw niets anders zeiden dan dat ze u zouden doden (NPO, p. 17). Ditmaal gebeurde de aanval ook meer dan drie maanden nadat u het verslag over de landguards bracht. Indien deze landguards u daadwerkelijk wensten te doden omwille van dit verslag dat u uitbracht, lijkt het vreemd dat ze hier zo lang mee zouden wachten. Toen u werd gevraagd waarom u dacht dat deze aanval gelieerd was aan uw verslaggeving over de landguards stelde u dat het was omdat u Bomfa had verlaten en dat u op dat moment een auto gebruikte waarop Net2TV stond – het netwerk waarvoor u verslag uitbracht (NPO, p. 16). Echter, gezien u openlijk werkte als journalist en u rondreed in een auto van uw werkgever, kan er bezwaarlijk gesteld worden dat u veel moeite deed om u te verstoppen voor uw vervolgers. Uit dit gedrag blijkt dan ook opnieuw dat u eigenlijk geen vrees voor deze landguards had, waardoor de geloofwaardigheid van uw beweerde eerdere vervolging ook wordt ondermijnd. Bovendien is het niet geloofwaardig dat indien deze landguards u daadwerkelijk wilden doden er zo lang over zouden gedaan hebben om u te vinden. Immers leefde u allesbehalve in de schaduw.

Verder mag er nog gewezen worden het feit dat uw gedrag na deze beweerde tweede aanval evenmin compatibel bleek met de ernst van de vervolging die u reeds had ondergaan.

Zo stelde u over deze tweede aanval dat u werd aangevallen in uw huis in Maasi (NPO, p. 17). U dacht dat ze u hadden gevonden in Maasi omdat u met een auto van Net2TV reed en omdat u nog steeds voor Kencity media – het overkoepelende media bedrijf waaronder Net2TV, Ash Fm en Oman Fm onder vallen – werkte. Nadien besloot u dan ook om ontslag te nemen bij Kencity en om uw auto te verkopen (NPO, pp. 17-18). Wanneer de dossierbehandelaar u vroeg of u nog andere voorzorgsmaatregelen nam om uzelf te beschermen na deze tweede aanval, stelde u dat u haarnetten gebruikte als u met de motor reed. U bleef echter wonen in het huis in Maasi waar u reeds was aangevallen (NPO, p. 18). Toen de dossierbehandelaar u vroeg waarom u niet verhuisde gezien uw aanvallers u wisten wonen gezien ze u daar al hadden aangevallen, antwoordde u dat u soms een week op het werk zou blijven en dan af en toe een weekend in uw woning in Maasi zou blijven (NPO, p. 18). Bovendien bleef u uw journalistieke activiteiten voortzetten voor een ander mediabedrijf, Wontumi TV.

Het feit dat u bleef doorgaan met uw journalistieke activiteiten en niet eens een andere woonplaats zocht nadat u was aangevallen en met de dood was bedreigd in datzelfde huis, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van de vervolging die u beweerde te hebben ondergaan.

Waar u op 13 maart 2022, meer dan een jaar na het laatste verslag over de landguards en meer dan acht maanden na de laatste aanval op uw persoon, opnieuw zou zijn aangevallen door vier mensen die u opnieuw met de dood bedreigden, wordt er opgemerkt dat u opnieuw niet wist wie de mannen waren, noch waarom ze u aanvielen. Wanneer u werd gevraagd waarom u dacht dat deze aanval gelieerd was aan uw verslaggeving over de landguards, antwoordde u naast de kwestie dat het was omdat u soms vertelde waar u zou gaan verslaggeven de volgende dag. Opnieuw wordt hier opgemerkt dat indien deze landguards u daadwerkelijk wensten te doden, dat er niet kan ingezien worden waarom ze u niet eerder zouden aangevallen hebben. Zo gaf u zelf aan dat u zelf info aanreikte op televisie waar u verslag zou geven. Nogmaals is dit gedrag niet compatibel met de beweerde vervolging die u reeds had ondergaan. Immers, indien u daadwerkelijk reeds tweemaal was aangevallen en met de dood bedreigd was omwille van uw journalistieke activiteiten, dan kan er niet worden ingezien waarom u deze journalistieke activiteiten complexloos zou verder zetten. Evenmin kan er worden ingezien waarom u in het huis in Maasi zou zijn gebleven waar één van deze twee aanvallen plaatsvond. Uw gedrag ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van het eigenlijke plaatsvinden van de vervolging die u onderging.

Uw gedrag na de derde en laatste aanval op uw persoon op 13 maart 2022, alsook het gedrag van uw vervolgers, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder.

Zo wordt er op gewezen dat u nog twee jaar en twee maanden in Ghana heeft verbleven zonder dat u ooit problemen kende. Bovendien bent u in deze periode van twee jaar en twee maanden ook steeds blijven werken als tv-journalist voor Wontumi TV (NPO, p. 19). Het feit dat u nog twee jaar en twee maanden zonder enig probleem bleef wonen in Ghana én bleef verder werken als tv-journalist – en u zich hierdoor dan ook uitermate kwetsbaar opstelde ten opzichte van deze landguards die u volgens uw beweringen zochten en wilden doden – ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging. Indien u daadwerkelijk moest vrezen voor uw leven, u reeds driemaal werd aangevallen en driemaal bedreigd werd met de dood, is het weinig aannemelijk dat u complexloos nog twee jaar en twee maanden zou verder gedaan hebben met uw activiteiten als tv-journalist – wat nota bene de reden was waarom u bedreigd werd.

Het feit dat u ondanks de voorgaande aanvallen toch als tv-journalist bleef werken en uw vervolgers dan ook erg makkelijk in staat stelde u te vinden, is allesbehalve compatibel met de beweerde vrees voor vervolging die u had vanwege deze landguards. Daarnaast heeft u – hoewel u beweerde dat u na de derde aanval op 13 maart 2022 besloot om Ghana te verlaten – nog bijna een jaar gewacht voor u in februari 2023 contact opnam met T.A. (...) om naar Canada te reizen (NPO, pp. 13-14). Dit gebrek aan urgentie valt moeilijk te verenigen met iemand die vreest voor zijn leven en beweerdelijk al drie keer werd aangevallen en even vaak bedreigd werd met de dood.

Bovendien mag het bizar worden genoemd dat deze landguards - indien ze u daadwerkelijk wilden doden - nooit iets zouden gedaan hebben in de twee jaar en twee maanden dat u nog in Ghana verbleef. Temeer gezien u nog steeds als tv-journalist werkte en u dus gemakkelijk op te sporen was.

Toen u tijdens het persoonlijke onderhoud met het CGVS werd gevraagd waarom u dacht dat deze mannen u nog steeds zouden viseren bij terugkeer, terwijl u al meer dan twee jaar geen problemen meer had, antwoordde u opvallend genoeg dat u nu op nationale tv was en dat ze u nu makkelijk konden identificeren en ze u overal konden neerschieten op eender welke plaats (NPO, p. 19). Deze verklaring mag frappant genoemd worden, daar deze allesbehalve compatibel is met uw eigenlijke gedrag. Immers bleef u na deze laatste aanval nog steeds voor de televisie werken, hoewel u zelf erkende dat dit een manier was voor uw vervolgers om u op het spoor te komen. Toen de dossierbehandelaar nogmaals vroeg waarom u dacht dat deze mannen u nog steeds zouden aanvallen bij terugkeer naar Ghana, antwoordde u naast de kwestie dat het was omdat het visum proces lang duurde en dat u niet weet wanneer deze mensen zouden komen (NPO, p. 19). De dossierbehandelaar drong aan en vroeg nogmaals waarom deze mannen, als ze u daadwerkelijk pijn wilden doen, dit niet deden in de twee jaar dat u nog in Ghana verbleef na de laatste aanval. Hierop antwoordde u dat u na de laatste aanval niet meer naar huis zou gaan en gewoon ging werken, soms enkel spullen zou nemen thuis, niet in een plaats bleef en soms ook op verplaatsing een verslag zou doen (NPO, p. 19). Het kan echter bezwaarlijk een goede voorzorgsmaatregel genoemd worden om u te verschuilen op uw werkplaats – die publiek gekend is daar u als tv-journalist werkte – alsook op plaatsen waar u verslag uitbracht – die eveneens publiek werden uitgezonden en zelfs op voorhand werden aangekondigd door jullie (NPO, p. 18). Dit kan dan ook allerminst als afdoende verklaring worden beschouwd op de vraag waarom de landguards u niet zouden aangevallen hebben. Het is immers evident dat ze u – indien ze u daadwerkelijk wensten te schaden – gemakkelijk konden vinden door uw werk en deze tv-reportages die u deed. U stelde nota bene zelf dat jullie soms op voorhand aankondigden waar jullie de dag erna zouden uitzenden (NPO, p. 18). Wanneer de dossierbehandelaar u vervolgens vroeg waarom deze landguards in de voorbije twee jaar dan niets zouden gedaan hebben wanneer u verslag ging uitbrengen, giste u dat ze misschien dachten aan een andere manier om u te kwetsen, of dat ze wilden dat u dacht dat ze waren gestopt of dat ze u misschien aan het monitoren waren en dat u niet kon weten wanneer ze u zouden vinden.

Het feit dat u zowel na de verschillende aanvallen op uw persoon nauwelijks maatregelen nam om uzelf te beschermen – integendeel, u bleef steeds uw journalistieke activiteiten verder zetten en bleef na de tweede aanval deels wonen in het huis waar u werd aangevallen – geeft bovendien aan dat u uw situatie zelf niet ernstig inschatte. Uw roekeloze gedrag bleek dan ook allesbehalve compatibel met de ernst van de vervolging die u beweerde te hebben ondergaan.

Het mag dan ook duidelijk zijn dat uw verklaringen over uw vervolgers, de vervolging die u onderging en het gedrag dat u en uw vervolgers stelden in deze context niet wisten te overtuigen.

Uit al het bovenstaande kan dan ook enkel worden geconcludeerd dat u niet wist te overtuigen dat u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst, Ghana, omdat u bij terugkeer naar Ghana gedood zou worden door landguards – die u eerder in september 2020, februari 2021 en maart 2022 aanvielen – omdat u in september 2020 en februari 2021 verslag had uitgebracht over de vernietiging van land door landguards.

Wat betreft de documenten die u neerlegde, wordt er op gewezen dat deze geen ander licht kunnen werpen op bovenstaande beoordeling. Wat betreft de medical officer's reports die betrekking hebben op de aanvallen op u van 30 juni 2021 en 13 maart 2022, dient er op gewezen te worden dat er sterke aanwijzingen zijn dat een van deze medical officer's reports frauduleus zijn. Vooreerst mag het duidelijk zijn dat er op het report van 13 maart 2022 duidelijk eerst 30 juni 2021 werd geschreven en dat dit vervolgens werd aangepast naar 13 maart 2022. Gezien het gaat om een medisch rapport dat naar verluidt werd opgesteld op 13 maart 2022, kan er niet worden ingezien waarom de medical officer eerst de exacte datum van de andere aanval zou genoteerd hebben. Wanneer u werd gewezen op deze aanpassing, ontweek u de vraag en stelde u dat er bovenaan ook stond dat het op 13 maart werd opgesteld. Toen de dossierbehandelaar u er op wees dat er onderaan het document wel degelijk een aanpassing werd gemaakt, antwoordde u opnieuw naast de kwestie en stelde u vervolgens dat onderaan de datum opnieuw gewoon 13 maart 2022 was – waarna u zich tot uw advocaat richtte en stelde dat het misschien verkeerd werd geprint (NPO, pp. 21-22). Deze verklaring snijdt echter geen hout, daar u een foto van het document neerlegde en er dus geen sprake kan zijn van een verkeerde print. Het feit dat deze datum duidelijk werd aangepast en u hier geen afdoende verklaring voor kon bieden, mag dan ook als duidelijke aanwijzing gelden dat dit een gefabriceerd document betreft. Verder mag er gewezen worden op het feit dat het handschrift waarin beide medical officer's reports werden opgesteld geheel verschillend zijn, terwijl het volgens de stempels van beide documenten wel degelijk door dezelfde dokter, R.B. (...), werd opgesteld. Er zijn dan ook sterke aanwijzingen dat het door u neergelegde medical officer's report dat beweerdelijk werd opgesteld na de aanval van 13 maart 2022 een gefabriceerd

document betreft. Gezien u in de context van deze aanval een gefabriceerd document voorlegde, mogen er eveneens vragen gesteld worden bij de authenticiteit van het andere medische rapport over de aanval van 30 juni 2021 en de politieverslagen van 30 juni 2021 en 13 maart 2022 die u neerlegde als bewijs voor de aanvallen die werden gepleegd op u. Zelfs als het medical officer's report van 30 juni 2021 en de politieverslagen authentieke documenten zouden zijn – waar het CGVS niet van overtuigd is gezien het gefabriceerde karakter van het medical officer's report van 13 maart 2022 – kunnen bovendien geen veranderingen brengen in de eerder gemaakte conclusies. De twee politieverslagen kunnen hoogstens aantonen dat u tweemaal ging aangeven bij de politie dat u werd aangevallen door mensen die u niet kende. Deze politieverslagen zijn echter eveneens gebaseerd op uw verklaringen en kunnen geenszins als bewijs dienen dat u daadwerkelijk werd aangevallen door landguards omdat u in september 2020 en februari 2021 verslaggeving had gedaan over deze landguards. Laat staan dat dit een bewijs zou zijn dat u bij terugkeer naar Ghana zou moeten vrezen dat onbekende landguards u zouden doden. Betreffende bovenstaande documenten, blijkt verder uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat zulke officiële documenten vaak vervalst worden of op frauduleuze wijze verkregen worden, waardoor we geen geloof aan de authenticiteit ervan kunnen hechten (zie landeninfo). Het medische rapport kan dan weer hoogstens aantonen dat u op 30 juni 2021 verzorgd werd in Methodist Hospital van Apagya – Afigya Kwabre voor verschillende snijwonden en musculoskeletale pijn nadat u volgens uw eigen beweringen was aangevallen door onbekende mannen. Dit kan echter niet als sluitend bewijs worden aangenomen dat u deze verwondingen in de door u beschreven context zou hebben opgelopen, laat staan dat dit zou aantonen dat u bij terugkeer naar Ghana zou moeten vrezen dat deze landguards u zouden doden bij terugkeer. Wat betreft de vijf foto's die u voorlegde van uzelf die schijnbaar enkele bloeditstortingen heeft op zijn lichaam en enkele verbanden aan heeft, wordt er opgemerkt dat deze foto's hoogstens aantonen dat u op een bepaald moment verwondingen opliep. De foto's tonen echter niet aan in welke context u deze verwondingen opliep, laat staan dat ze zouden bewijzen dat u bij terugkeer naar Ghana zou moeten vrezen voor uw leven. Waar het medische attest uit België stelt dat het klinische onderzoek van de littekens op uw lichaam overeen zou kunnen komen met uw verklaringen, dient er te worden opgemerkt dat er op zich niet getwijfeld wordt aan het feit dat u ooit verwondingen heeft opgelopen die tot deze littekens hebben geleid, maar dat dit attest wel niet kan vaststellen in welke context deze verwondingen zijn opgelopen. Dit attest kan dan ook evenmin de geloofwaardigheid van uw relaas herstellen.

Wat betreft uw rijbewijs, uw kiezerskaart, uw ziekteverzekeringskaart en uw kaart van de sociale zekerheid, wordt er op gewezen dat deze hoogstens uw identiteit en nationaliteit aantonen, dewelke hier niet in twijfel worden getrokken. Wat betreft uw lerarenkaart en kaart van de Teachers association, wordt er op gewezen dat deze hoogstens aantoont dat u leerkracht was in Ghana, wat evenmin in twijfel wordt getrokken. Wat betreft de werknemerskaarten van Kencity media en Wontumi TV, wordt er op gewezen dat deze hoogstens aantonen dat u voor deze bedrijven werkte, wat ook niet in twijfel wordt getrokken. Wat betreft de documenten met betrekking tot uw visumaanvraag voor Canada, wordt er op gewezen dat deze louter aantonen dat u een visum heeft aangevraagd voor Canada. Wat betreft de diploma's en certificaten die u voorlegde, wordt er op gewezen dat deze hoogstens aantonen dat u deze certificaten behaalde, wat evenmin in twijfel wordt getrokken.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofdte geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de schending van:

“- Artikel 48/2, 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ;

- Artikel 3 van het EVRM (Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955) ;

- Artikel 27 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003 ;

- Materiële motiveringsplicht ;

- Zorgvuldigheidsbeginsel ;

- Verbod van willekeur”.

Verzoeker vangt zijn betoog aan met een overzicht van (de inhoud van) de aangevoerde bepalingen en beginselen.

Vervolgens geeft verzoeker een aantal algemene, theoretische beschouwingen inzake het begrip 'gegronde vrees vervolging'. In dit kader stelt verzoeker onder meer:

"In onderhavig geval koestert verzoeker een gegronde vrees dat hij zal worden vervolgd omwille van zijn werkzaamheden voor een station dat politiek geëngageerd was.

(...)

In casu verliet verzoeker Ghana omwille van het geweld in de nasleep van zijn reportages voor een politiek geëngageerd netwerk waarbij hij de gang van zaken in Ghana hekelde.

Het betreft dus een probleem dat ernstig is en een risico voor zijn leven of zijn vrijheid vormt. Zelfs indien er niet met absolute zekerheid zou kunnen worden vastgesteld –quod non- dat verzoeker in Ghana zou worden vervolgd indien hij daar was gebleven, dan nog dient op zijn minst te worden vastgesteld dat verzoeker een redelijke kans heeft dat vervolging plaats zal vinden."

Verder geeft verzoeker enkele algemene, theoretische beschouwingen inzake de subsidiaire bescherming en geeft hij onder meer aan:

"In onderhavig geval riskeert verzoeker geen enkel verhaal te kunnen halen bij de overheid/de autoriteiten in Ghana. Hij toont dus zwaarwegende gronden aan dat hij in geval van terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade en zich niet door zijn land kan laten beschermen."

Verzoeker doet een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming en de gang van zaken bij verweerder en betoogt:

"In casu baseert het CGVS zich enkel op haar unilaterale geloofwaardigheidscriteria maar haalt zij verder geen elementen aan die zij zou bronnen uit objectieve informatie en legt deze dan ook niet voor. Bijgevolg zijn de motieven van het relaas van Verzoeker door het CGVS niet weerlegd en zijn zij onweerlegbaar waardoor hem het voordeel van de twijfel dient te worden gegund.

(...)

In onderhavig geval is het duidelijk de oorzaak voor de vervolging van verzoeker ligt in het behoren tot een bepaalde sociale groep, waarbij hij als journalist kritiek uitte tegen de gang van zaken in Ghana. Hij ontvluchtte Ghana derhalve strikt gezien omwille van problemen van politieke oorsprong.

(...)

In voorliggende zaak is de bestreden beslissing ervan uit gegaan dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is, maar het CGVS stelt zich niet de vraag of het bestaan van een vrees voor vervolging kan worden aangetoond door de gegevens van de zaak die voor vaststaand worden gehouden.

Zelfs al is er geen absolute zekerheid dat verzoeker zou worden vervolgd – quod non -, op zijn minst dient er te worden vastgesteld dat er een redelijke kans bestaat dat hij zal worden vervolgd en moet op zijn minst worden vastgesteld dat het asielrelaas gebeurd zou kunnen zijn."

Verzoeker vervolgt:

"Er is geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker verward en ernstig getraumatiseerd is door wat er gebeurd is. Verzoeker klaagt aan dat in de bestreden beslissing de klemtoon wordt gelegd op onwetendheid van bepaalde elementen en gegevens en het feit dat zijn verklaringen als ongeloofwaardig worden afgedaan. Verzoeker stelt dat er geen rekening gehouden werd met het feit dat hij ten eerste getraumatiseerd is door wat er gebeurd is. Verzoeker merkt op dat hij de werkelijke gebeurtenissen heeft verteld, maar dat hij niet van alles en van elk detail op de hoogte kan zijn. Hij stelt dat hij in de mate van het mogelijke geantwoord heeft op de vragen die hem werden gesteld, maar meent dat hij uiteraard niet alles wist en ook niet alles kon weten. Tevens voert verzoeker aan dat van hem niet kan worden verwacht dat hij alle elementen die hij aanvoert, bewijst. Hij benadrukt tenslotte dat het een essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch dient bewezen te worden. Derhalve hekelt verzoeker het feit dat het CGVS zijn verklaringen zomaar ééenzijdig afwijst als zijnde ongeloofwaardig."

Dat hij aan het werk bleef, verklaart verzoeker voorts als volgt:

"Dat verzoeker deze bewering en het vreemde karakter daarvan integraal tegensprekt.

In Ghana meer dan 10 dagen niet werken resulteert onmiddellijk in het verlies van inkomsten en verder ook het verlies van zijn job.

Verzoeker heeft 2 kinderen uit zijn mislukte huwelijk en moest onderhoudsgeld blijven betalen. Dat hij daarom ook onder geen enkel beding zijn job mocht kwijteraken."

Dat hij op dezelfde plaats bleef wonen, verklaart verzoeker als volgt:

"Dat verzoeker formeel is over het gegeven dat hij daar enkel spullen oppikte en meenam naar de verschillende plaatsen waar hij verbleef. Verzoeker bleef steeds in beweging. Hij ging ook steeds op verplaatsing voor zijn werk. Op die manier kon verzoeker ook steeds vermijden om in zijn woonplek te worden aangetroffen. Hij verbleef doorgaans op hotel of in gasthuizen."

Verder voert verzoeker aan:

“Met betrekking tot het document van de document waarop de datum leek aangepast is verzoeker eveneens formeel. Dat hij het document heeft overgelegd op de manier waarop het in zijn bezit werd gesteld. Dat het de politieagent was die op de voorpagina de datum had neergeschreven en dat het vervolgens de dokter was die het document heeft ingevuld, doch ook een klein (materiële) schrijffout maakte die hij uiteindelijk verbeterde. Hij vulde ook een gedeelte in drukletters in, vandaar dat het CGVS naar alle waarschijnlijkheid verschillende handschriften opmerkte.

Dat verschillende rapporten over Ghana bovendien onderschrijven dat corruptie bij de overheidsdiensten schering en inslag zijn. Dat hetgeen verzoeker te beurt viel met de “Landguards” en de onmogelijkheid om verhaal te halen bij de politiediensten meer dan plausible te noemen is.

(...)

Dat niet mag worden vergeten dat verzoeker verschillende documenten heeft neergelegd teneinde zijn relaas te staven. Dat zulks eveneens zijn geloofwaardigheid ten goede dient te komen, hetgeen net niet gebeurt.

Dat het CGVS net zijn geloofwaardigheid in twijfel trekt, omgekeerd evenredig met het aantal documenten dat verzoeker kan neerleggen.

Dat het CGVS kijkt door een Westerse bril als basis voor haar analyse, ver weg van de harde realiteit die zich afspeelt in een land als Ghana.”

Verzoeker geeft enkele algemene, theoretische beschouwingen aangaande de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming en betoogt:

“In casu merkt verzoeker op dat het CGVS er zich van moet vergewissen dat hij geen enkel risico loopt op een mensonterende behandeling ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Het CGVS heeft deze oefening niet gedaan. Zo werden bijvoorbeeld geen mensenrechtenverslagen geverifieerd door het CGVS.

Dat bovendien geen rekening werd gehouden met het gegeven dat verzoeker is behept met een bijzondere kwetsbaarheid. Verzoeker heeft immers het profiel van een herkenbaar tv-journalist.

Hetgeen nergens door het CGVS wordt betwist.

Dat dit gegeven uitermate relevant is in het kader van een herlocalisatie van de verzoeker bij de eventuele terugkeer naar diens land van herkomst.

Dat CGVS geen vluchtalternatief heeft onderzocht voor de verzoekende partij.

Het is immers duidelijk dat verzoeker, die geen slecht leven leidde in Ghana als gekende journalist, een zwaarwichtige reden moet gehad hebben om zijn land te ontvluchten.

Dat kan worden aangenomen dat hij een zekere bekendheid geniet, hetgeen een verhoogd risico met zich kan meebrengen en het vinden van een geschikt vluchtalternatief kan bemoeilijken. Dat zulks niet werd onderzocht door het CGVS.”

Verzoeker wijst in dit kader op de inhoud van artikel 48/5 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).

Verzoeker stelt voorts te hebben voldaan aan de vereisten zoals vervat in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker concludeert:

“Uit het voorgaande blijkt dat de vaststellingen door het CGVS niet van die aard zijn dat het CGVS op objectieve wijze de geloofwaardigheid van verzoeker in vraag kon stellen en overtuigt verzoeker dus wel degelijk dat hij een vervolging of een ernstig risico op schade riskeert.

Hij toont bijgevolg aan dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, en/of een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg is de bestreden beslissing niet van die aard dat de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op motieven steunt waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. De motivering van de bestreden beslissing is derhalve niet deugdzzaam.”

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

“In hoofddorde de bestreden beslissing te hervormen en aldus verzoeker de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen;

In subsidiaire orde verzoeker de subsidiaire bescherming toe te kennen ;

In nog meer ondergeschikte orde verzoekers zaak terugzenden naar het CGVS voor verder onderzoek”.

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoeker legt ter terechtzitting een stuk neer dat hij in het begeleidend schrijven omschrijft als *“bepaalde artikels inzake de modus operandi van de ‘Land Guards’”*.

3.2. Verweerder brengt in de loop van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd opgeheven met ingang van 21 juli 2018. Hoe deze bepaling *in casu* en door de bestreden beslissing die dateert van 4 juni 2024 geschonden zou kunnen zijn, kan, nog daargelaten dat verzoeker waar hij verwijst naar deze bepaling niet de minste verdere duiding verstrekt, dan ook in het geheel niet worden ingezien.

4.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist verder dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert niet op welke wijze artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet, hetwelk op louter algemene wijze bepaalt welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, te dezen zou (kunnen) zijn geschonden. De schending van dit artikel wordt bijgevolg niet op dienstige wijze aangevoerd.

Waar verzoeker zich beroept op de schending van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat de versie die hij van dit artikel citeert één van de vorige versies van deze bepaling is, dat deze versie is opgeheven en dat hij zich bijgevolg niet op het huidig geldende artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet beroept. Daarenboven duidt verzoeker niet concreet welke bepaling(en) van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet hij *in casu* en door de bestreden beslissing geschonden acht. Evenmin werkt hij uit waaruit deze schending zou bestaan. Derhalve wordt ook de schending van voornoemd wetsartikel door verzoeker niet op dienstige wijze aangevoerd.

Verder toont verzoeker op generlei wijze aan dat of op welke wijze het verbod van willekeur, dat volgens hem inhoudt *“dat het CGVS de in aanmerking komende belangen op een juiste wijze dient af te wegen om zodoende te komen tot een weloverwogen besluit”* *in casu* en *in concreto* door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg beroept verzoeker zich ook niet op dienstige wijze op deze schending.

4.3. De Raad doet in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen voorts geen uitspraak over een maatregel tot terugleiding of verwijdering. Verder maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is *in casu* dan ook niet aan de orde.

4.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt voorts in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.5. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing met recht wordt gemotiveerd dat in hoofde van verzoeker geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers rechten werden gerespecteerd en dat verzoeker kon voldoen aan zijn verplichtingen.

Verzoeker slaagt er hoegenaamd niet in om deze motieven te ontkrachten. Waar hij in het verzoekschrift op algemene wijze beweert dat hij *“verward en ernstig getraumatiseerd is door wat er gebeurd is”* en waar hij verweerder verwijt dat hiermee geen rekening werd gehouden, dient immers te worden vastgesteld dat verzoeker zijn beweringen op generlei wijze staakt of onderbouwt. Verzoeker legt geen enkel medisch attest neer waaruit blijkt en toont bijgevolg op generlei wijze aan dat hij werkelijk verward en ernstig getraumatiseerd zou zijn; laat staan dat hij zou aantonen dat hij ingevolge hiervan aan ernstige klachten (zoals geheugenproblemen) zou lijden of niet in staat was om tijdens het verloop van zijn procedure internationale bescherming volwaardige verklaringen af te leggen.

Verzoeker zelf laat daarenboven na om in het kader van het voorgaande ook maar enige verdere, concrete en nuttige duiding te verstrekken. Hij vergenoegt zich namelijk tot de algemene, ongefundeerde en niet nader uitgewerkte beweringen dat hij verward zou zijn, dat hij *“ernstig”* en *“ten zeerste”* getraumatiseerd zou zijn

door wat er gebeurd is en dat hij daardoor niet van alles en elk detail op de hoogte kon zijn en tot het algemene verwijt, aan het adres van verweerder, dat hiermee geen rekening werd gehouden. Verzoeker toont daarbij niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze deze zelfverklaarde problemen van invloed zouden zijn geweest op zijn gezegden; laat staan dat hij zou aantonen dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de behandeling en de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing.

Verzoeker gaf bij de aanvang van zijn procedure, in de vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' DVZ, daarenboven zelf eenduidig aan dat er volgens hem geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken. Uit de verklaring van de DVZ, de aldaar ingevulde vragenlijst en de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat deze onderhouden op normale wijze zijn geschied en kunnen geen ernstige problemen worden afgeleid. Nergens formuleerde verzoeker of diens advocaat enig bezwaar tegen het plaatsvinden van deze respectieve onderhouden. Evenmin haalde één van hen aan dat er van verzoeker geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Uit de inhoud van deze stukken blijkt daarenboven dat verzoeker tijdens deze onderhouden in staat was het gesprek te volgen, de gestelde vragen begreep en hierop doorgaans concrete antwoorden kon formuleren. Verzoeker gaf tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS bovendien uitdrukkelijk aan dat zijn gehoor bij de DVZ goed was velopen, dat zich tijdens dit gehoor geen problemen hadden voorgedaan, dat hij tijdens dit gehoor alle essentiële elementen kon aanhalen en dat hij geen verdere opmerkingen had bij het gehoor bij de DVZ (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud (npo), p.5). Bij het CGVS werd verzoeker bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud voorts de kans gegeven om opmerkingen of vragen te formuleren bij dit persoonlijk onderhoud en werd hem gevraagd of hij zelf nog iets kwijt wilde voor het interview begon (*ibid.*, p.4). Nergens haalde verzoeker daarbij enige verwarring of enig trauma aan. Nadat er werd gepauzeerd, verklaarde verzoeker bovendien expliciet dat hij zich nog goed voelde en dat hij tot dan toe alles goed had begrepen (*ibid.*, p.16). Aan het einde van het persoonlijk onderhoud formuleerde verzoeker verder andermaal geen opmerkingen in de voormelde zin en gaf hij aan dat hij alle vragen goed had begrepen, dat hij alles kon vertellen en dat hij geen vragen meer had (*ibid.*, p.22-23). Ook verzoekers advocaat maakte bij het CGVS geen enkele opmerking inzake eventuele verwarring, een eventueel trauma of eventuele moeilijkheden in hoofde van verzoeker die hem konden hebben verhinderd of verhinderden om deel te nemen aan zijn procedure internationale bescherming en in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen. Uit de in het dossier opgenomen stukken kan aldus in het geheel niet worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest de elementen ter staving van zijn verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten.

Dient derhalve te worden besloten dat verzoeker niet concreet aantoont of hard maakt dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt hij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

4.6. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.7. Verzoeker stelde en stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omdat hij er naar aanleiding van zijn verslaggeving als journalist werd gevisieerd en vervolgd door grootgrondbezitters of *landguards*.

Betreffende deze door verzoeker aangevoerde vrees, wordt in de bestreden beslissing echter geheel terecht gemotiveerd:

“Zo bleken uw verklaringen over uw vervolgers, over de vervolging die u onderging en over het gedrag dat u en uw vervolgers stelden in deze context niet te overtuigen.

U verklaarde dat u op 5 september 2020 voor het eerst werd aangevallen in uw huis in Bomfa door een zestal gemaskerde mannen die u vertelden dat ze u zouden doden. Nadat u het bewustzijn was verloren verlieten ze uw huis. Wanneer u tijdens het persoonlijke onderhoud met het CGVS werd gevraagd of ze nog andere dingen zeiden dan dat ze u zouden doden, antwoordde u van niet. Ze vertelden u evenmin waarom ze u zouden doden (Notities persoonlijke onderhoud, hierna NPO, p. 15). Het mag frappant genoemd worden dat er plots een groep onbekende mannen uw huis zou binnendringen, vervolgens dreigden u te doden zonder te zeggen waarom ze u zouden doden, om u vervolgens weliswaar bewusteloos te slaan, maar niet te doden –

het lijkt immers dat indien ze u wilden doden, ze dit dan ook daadwerkelijk zouden gedaan hebben (NPO, p. 16). Wanneer u gevraagd werd waarom u dacht dat deze aanval gelieerd was aan uw verslaggeving over de landguards stelde u dat dit was omdat dit het laatste verslag was dat u had gedaan en dat u voorheen nooit eerder problemen had gekend (NPO, p. 15). Er wordt op gewezen dat dit een eigen hypothese betreft die geen objectieve basis heeft. Immers bracht u louter verslag uit over landguards – wat u nochtans geen uitzondering maakt als Ghanees journalist (zie administratief dossier) – en maakten uw aanvallers geen enkele melding van waarom ze u aanvielen. Bovendien heeft de politie hier nooit iets over gezegd na uw aangifte (NPO, p. 17). Verder blijkt uit het gedrag dat u zelf stelde na de aanval dat u zelf niet erg in zat met uw eigen hypothese – dat de aanval gelieerd was aan dit verslag over de landguards. Immers beweerde u dat u vanwege deze aanval naar Maasi was verhuisd – om u aan het vizier van deze landguards te onttrekken – uit vrees voor een nieuwe aanval door deze landguards, maar u besloot wel om uw journalistieke activiteiten gewoon verder te zetten – wat niet meteen een low-profile houden is – én u bracht zelfs opnieuw verslag uit over deze landguards waarvan u dacht dat ze u wilde vermoorden – waarmee u zich dus expliciet terug in hun vizier plaatste. Indien u daadwerkelijk geloofde dat deze landguards u wensten te doden omwille van uw initiële verslag over hen, kan er niet worden ingezien waarom u vijf maanden nadat u de aanslag op uw leven had overleefd toch opnieuw verslag zou uitbrengen hierover. Het feit dat u bleef verder werken als journalist en zelfs opnieuw verslag uitbracht over deze landguards, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw vrees voor deze landguards.

Wat betreft de beweerdelijke tweede aanval op uw persoon op 30 juni 2021, mag er op gewezen worden dat de mannen die u aanvielen opnieuw gemaskerd waren en opnieuw niets anders zeiden dan dat ze u zouden doden (NPO, p. 17). Ditmaal gebeurde de aanval ook meer dan drie maanden nadat u het verslag over de landguards bracht. Indien deze landguards u daadwerkelijk wensten te doden omwille van dit verslag dat u uitbracht, lijkt het vreemd dat ze hier zo lang mee zouden wachten. Toen u werd gevraagd waarom u dacht dat deze aanval gelieerd was aan uw verslaggeving over de landguards stelde u dat het was omdat u Bomfa had verlaten en dat u op dat moment een auto gebruikte waarop Net2TV stond – het netwerk waarvoor u verslag uitbracht (NPO, p. 16). Echter, gezien u openlijk werkte als journalist en u rondreed in een auto van uw werkgever, kan er bezwaarlijk gesteld worden dat u veel moeite deed om u te verstoppen voor uw vervolgers. Uit dit gedrag blijkt dan ook opnieuw dat u eigenlijk geen vrees voor deze landguards had, waardoor de geloofwaardigheid van uw beweerde eerdere vervolging ook wordt ondermijnd. Bovendien is het niet geloofwaardig dat indien deze landguards u daadwerkelijk wilden doden er zo lang over zouden gedaan hebben om u te vinden. Immers leefde u allesbehalve in de schaduw.

Verder mag er nog gewezen worden het feit dat uw gedrag na deze beweerde tweede aanval evenmin compatibel bleek met de ernst van de vervolging die u reeds had ondergaan.

Zo stelde u over deze tweede aanval dat u werd aangevallen in uw huis in Maasi (NPO, p. 17). U dacht dat ze u hadden gevonden in Maasi omdat u met een auto van Net2TV reed en omdat u nog steeds voor Kencity media – het overkoepelende media bedrijf waaronder Net2TV, Ash Fm en Oman Fm onder vallen – werkte. Nadien besloot u dan ook om ontslag te nemen bij Kencity en om uw auto te verkopen (NPO, pp. 17-18). Wanneer de dossierbehandelaar u vroeg of u nog andere voorzorgsmaatregelen nam om uzelf te beschermen na deze tweede aanval, stelde u dat u haarnetten gebruikte als u met de motor reed. U bleef echter wonen in het huis in Maasi waar u reeds was aangevallen (NPO, p. 18). Toen de dossierbehandelaar u vroeg waarom u niet verhuisde gezien uw aanvallers u wisten wonen gezien ze u daar al hadden aangevallen, antwoordde u dat u soms een week op het werk zou blijven en dan af en toe een weekend in uw woning in Maasi zou blijven (NPO, p. 18). Bovendien bleef u uw journalistieke activiteiten voortzetten voor een ander mediabedrijf, Wontumi TV.

Het feit dat u bleef doorgaan met uw journalistieke activiteiten en niet eens een andere woonplaats zocht nadat u was aangevallen en met de dood was bedreigd in datzelfde huis, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van de vervolging die u beweerde te hebben ondergaan.

Waar u op 13 maart 2022, meer dan een jaar na het laatste verslag over de landguards en meer dan acht maanden na de laatste aanval op uw persoon, opnieuw zou zijn aangevallen door vier mensen die u opnieuw met de dood bedreigden, wordt er opgemerkt dat u opnieuw niet wist wie de mannen waren, noch waarom ze u aanvielen. Wanneer u werd gevraagd waarom u dacht dat deze aanval gelieerd was aan uw verslaggeving over de landguards, antwoordde u naast de kwestie dat het was omdat u soms vertelde waar u zou gaan verslaggeven de volgende dag. Opnieuw wordt hier opgemerkt dat indien deze landguards u daadwerkelijk wensten te doden, dat er niet kan ingezien worden waarom ze u niet eerder zouden aangevallen hebben. Zo gaf u zelf aan dat u zelf info aanreikte op televisie waar u verslag zou geven. Nogmaals is dit gedrag niet compatibel met de beweerde vervolging die u reeds had ondergaan. Immers, indien u daadwerkelijk reeds tweemaal was aangevallen en met de dood bedreigd was omwille van uw journalistieke activiteiten, dan kan er niet worden ingezien waarom u deze journalistieke activiteiten complexloos zou verder zetten. Evenmin kan er worden ingezien waarom u in het huis in Maasi zou zijn gebleven waar één van deze twee aanvallen plaatsvond. Uw gedrag ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van het eigenlijke plaatsvinden van de vervolging die u onderging.

Uw gedrag na de derde en laatste aanval op uw persoon op 13 maart 2022, alsook het gedrag van uw vervolgers, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder.

Zo wordt er op gewezen dat u nog twee jaar en twee maanden in Ghana heeft verbleven zonder dat u ooit problemen kende. Bovendien bent u in deze periode van twee jaar en twee maanden ook steeds blijven werken als tv-journalist voor Wontumi TV (NPO, p. 19). Het feit dat u nog twee jaar en twee maanden zonder enig probleem bleef wonen in Ghana én bleef verder werken als tv-journalist – en u zich hierdoor dan ook uitermate kwetsbaar opstelde ten opzichte van deze landguards die u volgens uw beweringen zochten en wilden doden – ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging. Indien u daadwerkelijk moest vrezen voor uw leven, u reeds driemaal werd aangevallen en driemaal bedreigd werd met de dood, is het weinig aannemelijk dat u complexloos nog twee jaar en twee maanden zou verder gedaan hebben met uw activiteiten als tv-journalist – wat nota bene de reden was waarom u bedreigd werd. Het feit dat u ondanks de voorgaande aanvallen toch als tv-journalist bleef werken en uw vervolgers dan ook erg makkelijk in staat stelde u te vinden, is allesbehalve compatibel met de beweerde vrees voor vervolging die u had vanwege deze landguards. Daarnaast heeft u – hoewel u beweerde dat u na de derde aanval op 13 maart 2022 besloot om Ghana te verlaten – nog bijna een jaar gewacht voor u in februari 2023 contact opnam met T.A. (...) om naar Canada te reizen (NPO, pp. 13-14). Dit gebrek aan urgentie valt moeilijk te verenigen met iemand die vreest voor zijn leven en beweerdelijk al drie keer werd aangevallen en even vaak bedreigd werd met de dood.

Bovendien mag het bizar worden genoemd dat deze landguards - indien ze u daadwerkelijk wilden doden - nooit iets zouden gedaan hebben in de twee jaar en twee maanden dat u nog in Ghana verbleef. Temeer gezien u nog steeds als tv-journalist werkte en u dus gemakkelijk op te sporen was.

Toen u tijdens het persoonlijke onderhoud met het CGVS werd gevraagd waarom u dacht dat deze mannen u nog steeds zouden viseren bij terugkeer, terwijl u al meer dan twee jaar geen problemen meer had, antwoordde u opvallend genoeg dat u nu op nationale tv was en dat ze u nu makkelijk konden identificeren en ze u overal konden neerschieten op eender welke plaats (NPO, p. 19). Deze verklaring mag frappant genoemd worden, daar deze allesbehalve compatibel is met uw eigenlijke gedrag. Immers bleef u na deze laatste aanval nog steeds voor de televisie werken, hoewel u zelf erkende dat dit een manier was voor uw vervolgers om u op het spoor te komen. Toen de dossierbehandelaar nogmaals vroeg waarom u dacht dat deze mannen u nog steeds zouden aanvallen bij terugkeer naar Ghana, antwoordde u naast de kwestie dat het was omdat het visum proces lang duurde en dat u niet weet wanneer deze mensen zouden komen (NPO, p. 19). De dossierbehandelaar drong aan en vroeg nogmaals waarom deze mannen, als ze u daadwerkelijk pijn wilden doen, dit niet deden in de twee jaar dat u nog in Ghana verbleef na de laatste aanval. Hierop antwoordde u dat u na de laatste aanval niet meer naar huis zou gaan en gewoon ging werken, soms enkel spullen zou nemen thuis, niet in een plaats bleef en soms ook op verplaatsing een verslag zou doen (NPO, p. 19). Het kan echter bezwaarlijk een goede voorzorgsmaatregel genoemd worden om u te verschuilen op uw werkplaats – die publiek gekend is daar u als tv-journalist werkte – alsook op plaatsen waar u verslag uitbracht – die eveneens publiek werden uitgezonden en zelfs op voorhand werden aangekondigd door jullie (NPO, p. 18). Dit kan dan ook allerminst als afdoende verklaring worden beschouwd op de vraag waarom de landguards u niet zouden aangevallen hebben. Het is immers evident dat ze u – indien ze u daadwerkelijk wensten te schaden – gemakkelijk konden vinden door uw werk en deze tv-reportages die u deed. U stelde nota bene zelf dat jullie soms op voorhand aankondigden waar jullie de dag erna zouden uitzenden (NPO, p. 18). Wanneer de dossierbehandelaar u vervolgens vroeg waarom deze landguards in de voorbije twee jaar dan niets zouden gedaan hebben wanneer u verslag ging uitbrengen, giste u dat ze misschien dachten aan een andere manier om u te kwetsen, of dat ze wilden dat u dacht dat ze waren gestopt of dat ze u misschien aan het monitoren waren en dat u niet kon weten wanneer ze u zouden vinden.

Het feit dat u zowel na de verschillende aanvallen op uw persoon nauwelijks maatregelen nam om uzelf te beschermen – integendeel, u bleef steeds uw journalistieke activiteiten verder zetten en bleef na de tweede aanval deels wonen in het huis waar u werd aangevallen – geeft bovendien aan dat u uw situatie zelf niet ernstig inschatte. Uw roekeloze gedrag bleek dan ook allesbehalve compatibel met de ernst van de vervolging die u beweerde te hebben ondergaan.

Het mag dan ook duidelijk zijn dat uw verklaringen over uw vervolgers, de vervolging die u onderging en het gedrag dat u en uw vervolgers stelden in deze context niet wisten te overtuigen.

Uit al het bovenstaande kan dan ook enkel worden geconcludeerd dat u niet wist te overtuigen dat u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst, Ghana, omdat u bij terugkeer naar Ghana gedood zou worden door landguards – die u eerder in september 2020, februari 2021 en maart 2022 aanvielen – omdat u in september 2020 en februari 2021 verslag had uitgebracht over de vernietiging van land door landguards.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan.

Waar hij betoogt dat hij wel moest verder werken omdat hij onderhoudsgeld moest betalen en omdat het in Ghana zo zou zijn dat 10 dagen niet werken onmiddellijk zou resulteren in het verlies van inkomsten, dient immers te worden opgemerkt dat verzoeker de bewering dat het in Ghana zo zou zijn dat 10 dagen niet werken onmiddellijk zou resulteren in het verlies van inkomsten niet staft of onderbouwt. Dient bovendien te worden vastgesteld dat verzoeker blijkens de stukken in het dossier niet enkel journalist was doch tevens leerkracht. Ook indien hij zijn journalistieke activiteiten had stopgezet, had verzoeker aldus wel degelijk nog een job. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat dergelijke overwegingen niet zouden opwegen tegen verzoekers voorgehouden vrees voor zijn leven.

Door eenvoudigweg te herhalen dat hij (de laatste periode) enkel nog spullen oppikte thuis, steeds op andere plaatsen verbleef en op verplaatsing verslag ging uitbrengen, doet verzoeker verder geenszins afbreuk aan en werpt hij geen ander licht op de hoger gedane, pertinente en terechte, inzake en op basis van deze verklaringen en verzoekers overige gezegden gedane vaststellingen.

Voor het overige laat verzoeker de voormelde motieven volledig onverlet. Derhalve blijven deze motieven onverminderd gelden.

Waar verzoeker in het door hem als “aanvullende nota” aangemerkt begeleidend schrijven bij het stuk dat hij ter terechtzitting neerlegt zich beperkt te stellen dat de artikels inzake de *modus operandi* van de *landguards* aantonen dat zijn verklaringen op zijn mist plausibel zijn en afbreuk doen aan de bevindingen van de verweerder stelt de Raad evenwel vast dat verzoeker op generlei wijze *in concreto* duidt hoe of op welke wijze de inhoud van deze artikels welk motief van verweerder zoals opgenomen in de bestreden beslissing weerlegt en waar of op welke wijze deze inhoud aantoont dat verzoeker effectief wordt vervolgt in zijn land van herkomst. Het komt de Raad niet toe zelf uit de niet in de taal van de rechtspleging gestelde artikels het verweer van verzoeker op te bouwen en de desbetreffend mogelijk relevante elementen te distilleren. Bovendien kan door de Raad niet worden ingezien hoe een wijze van handelen door de *landguards* enige afbreuk kan doen aan de vaststellingen omtrent verzoekers persoonlijk gedrag die mede terecht doen besluiten tot de absolute ongeloofwaardigheid van de vervolgingsfeiten waarvan zij beweert het slachtoffer te zijn.

De door verzoeker neergelegde documenten, zoals opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, zijn geenszins van zulke aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande. Inzake deze documenten, wordt in de bestreden beslissing immers met recht gemotiveerd:

“Wat betreft de documenten die u neerlegde, wordt er op gewezen dat deze geen ander licht kunnen werpen op bovenstaande beoordeling. Wat betreft de medical officer’s reports die betrekking hebben op de aanvallen op u van 30 juni 2021 en 13 maart 2022, dient er op gewezen te worden dat er sterke aanwijzingen zijn dat een van deze medical officer’s reports frauduleus zijn. Vooreerst mag het duidelijk zijn dat er op het report van 13 maart 2022 duidelijk eerst 30 juni 2021 werd geschreven en dat dit vervolgens werd aangepast naar 13 maart 2022. Gezien het gaat om een medisch rapport dat naar verluidt werd opgesteld op 13 maart 2022, kan er niet worden ingezien waarom de medical officer eerst de exacte datum van de andere aanval zou genoteerd hebben. Wanneer u werd gewezen op deze aanpassing, ontweek u de vraag en stelde u dat er bovenaan ook stond dat het op 13 maart werd opgesteld. Toen de dossierbehandelaar u er op wees dat er onderaan het document wel degelijk een aanpassing werd gemaakt, antwoordde u opnieuw naast de kwestie en stelde u vervolgens dat onderaan de datum opnieuw gewoon 13 maart 2022 was – waarna u zich tot uw advocaat richtte en stelde dat het misschien verkeerd werd geprint (NPO, pp. 21-22). Deze verklaring snijdt echter geen hout, daar u een foto van het document neerlegde en er dus geen sprake kan zijn van een verkeerde print. Het feit dat deze datum duidelijk werd aangepast en u hier geen afdoende verklaring voor kon bieden, mag dan ook als duidelijke aanwijzing gelden dat dit een gefabriceerd document betreft. Verder mag er gewezen worden op het feit dat het handschrift waarin beide medical officer’s reports werden opgesteld geheel verschillend zijn, terwijl het volgens de stempels van beide documenten wel degelijk door dezelfde dokter, R.B. (...), werd opgesteld. Er zijn dan ook sterke aanwijzingen dat het door u neergelegde medical officer’s report dat beweerdelijk werd opgesteld na de aanval van 13 maart 2022 een gefabriceerd document betreft. Gezien u in de context van deze aanval een gefabriceerd document voorlegde, mogen er eveneens vragen gesteld worden bij de authenticiteit van het andere medische rapport over de aanval van 30 juni 2021 en de politieverslagen van 30 juni 2021 en 13 maart 2022 die u neerlegde als bewijs voor de aanvallen die werden gepleegd op u. Zelfs als het medical officer’s report van 30 juni 2021 en de politieverslagen authentieke documenten zouden zijn – waar het CGVS niet van overtuigd is gezien het gefabriceerde karakter van het medical officer’s report van 13 maart 2022 – kunnen bovendien geen veranderingen brengen in de eerder gemaakte conclusies. De twee politieverslagen kunnen hoogstens aantonen dat u tweemaal ging aangeven bij de politie dat u werd aangevallen door mensen die u niet kende. Deze politieverslagen zijn echter eveneens gebaseerd op uw verklaringen en kunnen geenszins als bewijs dienen dat u daadwerkelijk werd aangevallen door landguards omdat u in september 2020 en februari 2021 verslaggeving had gedaan over deze landguards. Laat staan dat dit een bewijs zou zijn dat u bij terugkeer naar Ghana zou moeten vrezen dat onbekende landguards u zouden doden. Betreffende bovenstaande documenten, blijkt verder uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat zulke officiële documenten vaak vervalst worden of op frauduleuze wijze verkregen worden, waardoor we geen geloof aan de authenticiteit ervan kunnen hechten (zie landeninfo). Het medische rapport kan dan weer hoogstens aantonen dat u op 30 juni 2021 verzorgd werd in Methodist Hospital van Apagya – Afigya Kwabre voor verschillende snijwonden en musculoskeletale pijn nadat u volgens uw eigen beweringen was aangevallen door onbekende mannen. Dit kan echter niet als sluitend bewijs worden aangenomen dat u deze verwondingen in de door u beschreven context zou hebben opgelopen, laat staan dat dit zou aantonen dat u bij terugkeer naar Ghana zou moeten vrezen dat deze landguards u zouden doden bij terugkeer. Wat betreft de vijf foto’s die u voorlegde van uzelf die schijnbaar enkele bloeduitstorting heeft op zijn lichaam en enkele verbanden aan heeft, wordt er opgemerkt dat deze foto’s hoogstens aantonen dat u op een bepaald moment verwondingen opliep. De foto’s tonen echter niet aan in welke context u deze verwondingen opliep,

laat staan dat ze zouden bewijzen dat u bij terugkeer naar Ghana zou moeten vrezan voor uw leven. Waar het medische attest uit België stelt dat het klinische onderzoek van de littekens op uw lichaam overeen zou kunnen komen met uw verklaringen, dient er te worden opgemerkt dat er op zich niet getwijfeld wordt aan het feit dat u ooit verwondingen heeft opgelopen die tot deze littekens hebben geleid, maar dat dit attest wel niet kan vaststellen in welke context deze verwondingen zijn opgelopen. Dit attest kan dan ook evenmin de geloofwaardigheid van uw relaas herstellen.

Wat betreft uw rijbewijs, uw kiezerskaart, uw ziekteverzekeringskaart en uw kaart van de sociale zekerheid, wordt er op gewezen dat deze hoogstens uw identiteit en nationaliteit aantonen, dewelke hier niet in twijfel worden getrokken. Wat betreft uw lerarenkaart en kaart van de Teachers association, wordt er op gewezen dat deze hoogstens aantoont dat u leerkracht was in Ghana, wat evenmin in twijfel wordt getrokken. Wat betreft de werknemerskaarten van Kencity media en Wontumi TV, wordt er op gewezen dat deze hoogstens aantonen dat u voor deze bedrijven werkte, wat ook niet in twijfel wordt getrokken. Wat betreft de documenten met betrekking tot uw visumaanvraag voor Canada, wordt er op gewezen dat deze louter aantonen dat u een visum heeft aangevraagd voor Canada. Wat betreft de diploma's en certificaten die u voorlegde, wordt er op gewezen dat deze hoogstens aantonen dat u deze certificaten behaalde, wat evenmin in twijfel wordt getrokken."

Verzoeker slaagt er hoegenaamd niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Dat de betreffende arts, zoals verzoeker voorhoudt in het voorliggende verzoekschrift, een kleine materiële schrijffout zou hebben gemaakt inzake de datum, kan namelijk niet worden gevolgd. Dat deze arts er op 13 maart 2022 bij wijze van vergissing vanuit zou zijn gegaan dat het 30 juni 2021 was, uitgerekend de exacte datum waarop de vorige aanval op verzoekers persoon zou hebben plaatsgevonden, ontbeert immers iedere ernst en kan niet worden gevolgd. Verder blijkt uit een vergelijking tussen de medische attesten die zouden uitgaan van dezelfde arts dat deze wel degelijk in een ander handschrift werden opgesteld. Verzoeker doet hieraan met zijn uitleg omtrent het gegeven dat één van de attesten in drukletters werd opgesteld geen afbreuk. Op beide attesten zijn namelijk zowel een aantal drukletters als een aantal kleine letters opgenomen die duidelijk van elkaar afwijken en op een andere wijze werden geschreven.

Voor het overige laat verzoeker de voormelde motieven geheel ongemoeid. Bijgevolg blijven deze motieven onverminderd overeind.

In zoverre verzoeker in het voorliggende verzoekschrift daarnaast nog tracht te laten uitschijnen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst risico zou lopen om te worden gevisieerd of vervolgd louter omwille van het feit dat hij als journalist zou hebben gewerkt voor een netwerk dat politiek geëngageerd was en omwille van zijn profiel als herkenbaar journalist, dient tot slot te worden opgemerkt dat verzoeker ook in dit betoog niet kan worden gevolgd. Waar verzoeker verweerder verwijt dat deze hierover geen informatie en mensenrechtenverslagen zocht of in het dossier opnam, dient immers te worden opgemerkt dat verzoeker zelf nooit eerder vermeldde dat hij, dit louter omwille van de voormelde elementen, vreesde of riskeerde te worden gevisieerd of vervolgd. Bovendien bracht en brengt verzoeker, ondanks dat hij daartoe ook zelf de kans had en heeft, zelf geen informatie en geen mensenrechtenverslagen bij waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij louter omdat hij in het verleden werkzaam was als journalist zou riskeren te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar Ghana. Daarenboven bleek reeds hoger dat verzoekers houding en gedragingen in de jaren voordat hij zijn land van herkomst verliet totaal niet strookten met deze van een persoon die een nood aan internationale bescherming had, dat verzoeker er na de laatste voorgehouden aanval op zijn persoon bijzonder lang over deed om zijn land van herkomst te verlaten en dat zich in de laatste jaren voor zijn vertrek uit Ghana geen problemen voordeden. Derhalve maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij op het ogenblik waarop hij zijn land van herkomst verliet en omwille van zijn werkzaamheden als journalist in de negatieve aandacht stond. Bijgevolg kan bezwaarlijk worden aangenomen dat dit heden, dit bovendien meer dan een maand nadat hij zijn journalistieke activiteiten heeft stopgezet, bij een terugkeer naar zijn land van herkomst plots wel zo zou zijn. Volledigheidshalve kan in dit kader bovendien worden opgemerkt dat verzoeker bij een terugkeer naar Ghana ook een andere job zou kunnen uitoefenen om eventuele problemen gekoppeld aan een job als journalist te ontkomen. Verzoeker was, zoals reeds hoger werd opgemerkt, in het verleden immers ook reeds als leerkracht actief.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.8. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofdte zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.9. Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat hij vroeger reeds vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve kan verzoeker zich te dezen niet op dienstige wijze beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

4.10. Verzoeker toont voor het overige niet aan dat en op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Derhalve wordt ook de schending van dit beginsel door verzoeker niet op dienstige wijze aangevoerd.

4.11. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend vierentwintig door:

Dhr. J. BIEBAUT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
Dhr. R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT